Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Slovenci priznali da su varali u arbitraži sa Hrvatskom

Mario Strinavić · Saturday, November 23rd, 2019

Iako je slovenska strana nakon arbitražnog skandala 2015. i otkrića nezakonitog djelovanja slovenske arbitražne agentice i arbitra arbitražnu aferu pokušavala pretvoriti u aferu hrvatskog "nezakonitog prisluškivanja", skrećući pozornost sa suštine arbitražne afere, izvještaj slovenske parlamentarne komisije za nadzor obavještajnih službi (KNOVS) nedvojbeno potvrđuje da je slovenska strana bila ta koja je u cilju arbitražne prijevare upregnula državni aparat i svoje tajne službe.

Javni dio izvještaja KNOVS-a o "obavještajnim i protuobavještajnim aktivnostima u vezi s događajima između Slovenije i Hrvatske pred arbitražnim sudom u Haagu", koji je ovih dana objavljen u Ljubljani, svjedoči kako je Slovenija ušla u arbitražni postupak kao da se radi o obavještajnoj operaciji, a ne o pravnom postupku koji se vodi pred međunarodnim pravosudnim tijelom. Nisu slušali upute Sove Pokušavajući utvrditi razloge zbog kojih su slovenski arbitar i agentica u arbitražnom postupku zatečeni pri nedopuštenom komuniciranju, KNOVS u samorazotkrivajućem izvještaju, nakon višemjesečne istrage, otkriva niz kompromitirajućih činjenica za slovensku stranu, koje dovode u pitanje ključne stavove slovenske strane u arbitražnom sporu. Iz javnog dijela inače tajnog izvještaja KNOVS-a, sastavljenog na 150 stranica, proizlazi da je slovenska država putem svojih obavještajnih službi cijelo vrijeme sudjelovala u prikrivanju nezakonitog komuniciranja slovenske arbitražne agentice Simone Drenik i arbitra Jerneja Sekoleca. U kompromitirajućem izvještaju, čija je neočekivana objava na slovenskoj strani rezultat unutarnjih političkih obračuna i činjenice da je parlamentarni nadzor nad tajnim službama u rukama opozicije, navodi se kako se slovenska obavještajna agencija (SOVA) počela pripremati za arbitražu još početkom 2009. iako je arbitražni sporazum potpisan tek ujesen te godine. SOVA je održala nekoliko sastanaka sa slovenskim projektnim timom za arbitražu, kojem je na čelu bila upravo Simona Drenik. SOVA je, kako stoji u izvještaju, "intenzivno sudjelovala u arbitražnom postupku", a cilj takvih sastanaka u SOVA-i bio je nedvosmislen: osigurati komunikaciju od "upada" hrvatske strane i zaštititi tajno komuniciranje slovenskog arbitražnog tima.

Izvještaj svjedoči o ulozi slovenske države i njezine obavještajne službe u nezakonitom komuniciranju u arbitraži, iako je slovenska strana cijelo vrijeme tvrdila da s tim nema ništa. Slovenske tajne službe tajno su instruirale članove slovenskog tima kako mogu

nezakonito komunicirati i razmjenjivati tajne podatke a da ih pritom ne otkriju. Međutim, problem je nastao kada su otkriveni, i to zato što slovenska arbitražna agentica u tom trenutku nije poštovala instrukcije što ih je dobila od slovenske tajne službe. SOVA je arbitražnu projektnu skupinu opremila s pet kriptotelefona za međusobnu razmjenu informacija i izmjenu informacija između projektne skupine i SOVA-e, čime se opet nameće zaključak da je slovenska država zasigurno bila upućena u sve što se događalo u arbitraži, pa i u nezakonito lobiranje. SOVA je osiguravala komunikacije između projektne skupine, Vlade i Ministarstva vanjskih poslova, a u sjedištu slovenske diplomacije uspostavljeno je posebno zaštićeno područje za čuvanje tajnih arbitražnih podataka i tajnu komunikaciju, u koje se ulazilo karticom. Tadašnji šef diplomacije Karl Erjavec tvrdi da za nezakonitu komunikaciju nije znao, u što je teško povjerovati, a čak su i članovi KNOVS-a – premda se u izvještaju navodi da nije utvrđeno tko je sve znao za razgovore Drenik – Sekolec – javno tvrdili kako je bilo posve normalno da Simona Drenik o svojim razgovorima sa Sekolecom obavijesti svog nadređenog, a to je upravo Erjavec. Slovenska država stoga je najvjerojatnije od početka bila upućena u nezakonito komuniciranje. SOVA je, kako stoji u izvještaju, pokušala pribaviti dokaze o tome da i hrvatski arbitar Budislav Vukas komunicira s hrvatskom stranom i spava u rezidenciji hrvatskog veleposlanstva u Haagu, ali u tome nije uspjela.

SOVA je arbitražnu ekipu instruirala o rizicima komunikacije stacionarnim telefonom i nezaštićenom međunarodnom linijom, no Simona Drenik ipak je iz svog stana u Kranju razgovarala sa slovenskim arbitrom Sekolecom u Beču. Kao arbitar, premda je imenovan od strane Slovenije, Sekolec je morao ostati neovisan i nije smio komunicirati sa stranama u sporu. Razgovori Drenik – Sekolec odvijali su se stacionarnim telefonom bez kriptozaštite, tako da je hrvatska SOA, kako se tvrdi u izvještaju, presrela dva njihova razgovora, u studenome 2014. i siječnju 2015. godine. Slovenski plan izjalovio se zato što se oni nisu dosljedno pridržavali instrukcija što su ih dobili od slovenskih obavještajaca, pa su njihove razgovore, kako se navodi u izvještaju, hrvatski obavještajci snimili. Poljuljani argumenti Izvještaj KNOVS-a dovodi u pitanje slovensku argumentaciju u postupku što se zbog slovenske tužbe protiv Hrvatske vodi pred Sudom Europske unije u Luxembourgu, koji bi do kraja iduće godine trebao donijeti presudu u hrvatsko-slovenskom arbitražnom sporu. Odlučujući o tome krši li Hrvatska neprihvaćanjem arbitražne odluke europsko pravo, Europski će sud odlučivati i je li se Hrvatska opravdano povukla iz arbitražnog postupka i je li arbitražni sud donio ispravnu odluku kada je presudio da slovensko kršenje arbitražnih pravila nije bilo takve naravi da sud ne bi mogao zaključiti svoj posao.

Slovenski predmet temelji se na tezi da slovenska politika nije imala nikakve veze s nezakonitim komuniciranjem i lobiranjem, premda se tadašnji šef diplomacije Erjavec nekoliko mjeseci prije izbijanja arbitražne afere javno hvalio kako “zna da će Slovenija na arbitraži dobiti pristup otvorenom moru i dvije trećine Piranskog zaljeva”. Slovenska je strana nakon arbitražnog skandala i hrvatskog napuštanja arbitraže ustrajala na tezi da su nezakoniti razgovori slovenske agentice i arbitra beznačajan incident koji nije doveo u pitanje samu arbitražu, a tu je tezu naposljetku prihvatio i

arbitražni sud, presudivši da kršenje arbitražnih pravila nije bilo takve naravi da sud ne bi mogao zaključiti svoj posao. Izvještaj KNOVS-a, međutim, ne govori u prilog takvog stajališta. Sudeći prema tom izvještaju, kršenje arbitražnog sporazuma od strane Ljubljane ne može se svesti samo na pojedinačni incident jer se radilo o sustavnom kršenju arbitražnog postupka, u što su neposredno bile involvirane slovenske tajne službe i cijeli politički vrh. Donosi vecernji

M.S.

This entry was posted on Saturday, November 23rd, 2019 at 10:23 am and is filed under Nekategorizirano You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your own site.